

Díky laskavosti našeho Vzdělávacího střediska stále pokračuje **výuka angličtiny**, nyní však každý pátek od 15 do 16ti hodin. Pak někdy následuje **kulturní program** s přátelským posezením. Program bývá oznámen samostatně. Těšíme se na Vaši účast.

USA mají novou ničivou zbraň. Elektromagnetické superdělo: Nová superzbraň, jejíž prototyp ve středu poprvé předvedlo veřejnosti americké námořnictvo, má ohromnou ničivou sílu. Ke zničení cíle přitom nepotřebuje žádnou výbušnou nálož, protože projektil letí rychlostí šestkrát převyšující rychlost zvuku.

Technik řídí jeřáb při usazování hlavně elektromagnetického děla

„Elektromagnetické kolejnicové dělo je jedním z projektů, které námořnictvu umožní být dominantní, spolehlivou a výkonnou složkou,“ řekl admirál Mat Winter, šéf Námořního výzkumného úřadu (ONR) před středním zahájením výstavy futuristických zbraňových systémů ve Washingtonu. „Představíme inovativní, převratné technologie, které v budoucnosti od základů přetvoří bojovou taktiku námořních sil.“

Náboj letí šestkrát rychleji než zvuk: Prototyp děla při testech v laboratoři prokázal, že je schopen vystřelit asi

jedenáctikilový projektil rychlostí 6 Mach, tedy šestkrát rychleji než konvenční dělo, přičemž požadovaný ničivý účinek projeví na vzdálenost až 185 kilometrů.

Náboj letí šestkrát rychleji než zvuk: Od výstřelu po zničení vzdáleného cíle uplyne u předváděného prototypu pouhá jedna minuta a 11 sekund. Ostré testy na souši i na lodích jsou plánovány na příští rok. Na rýsovacích prknech konstruktérů je i model, který dokáže vypálit střelu i sedmínásobkem rychlosti zvuku na vzdálenost 200 až 300 kilometrů. „Mluvíme o projektilu, jehož účinný dostřel je přes sto námořních mil. Mluvíme o projektilu dosahujícím rychlosti přes 7 Machů, který je schopen proletět atmosférou a jehož cena činí setinu ceny současných řízených střel,“ přiblížil superzbraň admirál Matthew Klunder z ONR. Nová zbraň je výsledkem spolupráce ONR, velitelství námořních zbraňových systémů a britské nadnárodní firmy BAE, specializující se na zbrojní a kosmickou výrobu.

Malé riziko nežádoucí exploze: Princip elektromagnetického děla je jednoduchý, největším problémem je však zajištění mohutného elektrického impulsu k vyvinutí silného elektromagnetického pole. To před vymetením z několikametrové hlavně, připomínající tubus se dvěma kolejnicemi, dodá relativně lehkému náboji takovou kinetickou energii a rychlost, že jeho ničivý účinek snadno převyší zkázu, kterou by přinesla klasická trhavina. Náboj, který při sériové výrobě bude stát 25 tisíc dolarů, má být použitelný i v upravených lodních kanónech ráže 155 mm a výhledově opatřen samonaváděcí technologií. Předností munice bez trhavin bude i významné snížení rizika nežádoucí exploze. Jen baterie stály dvě miliardy Odpovídající „pohonnou jednotku“ získalo námořnictvo teprve začátkem roku. Jde o autonomní, mobilní lithiovou opakovaně použitelnou baterii (akumulátor) dodávající v jediném impulsu energii 32 megajoulů, aniž by došlo k nepřiměřenému zahřátí systému. Nevadský výrobce baterií K2 Energy Solution za ni dostal 81,5 miliónu dolarů (1,9 miliardy korun). Výši nákladů na projekt elektromagnetického kolejnicového děla ONR ani Pentagon nezveřejnily.

Letecká spojení Evropy s USA bez mezipřistání byla kratší, tj. dříve provozovaná než mezi východním a západním pobřežím USA. Plocha USA je tak trochu nad naše evropské představy a svobodné možnosti pak umožnily i odlišnosti jejich obyvatel. Mezi takové pozoruhodnosti USA patří i Amišové.

Amišové (anglicky *Amish*, pensylvánskou němčinou *Amisch*, česky též **Amenité**) jsou křesťanská denominace představující jednu z větví novokřtěnců. Její členové jsou soustředěni zejména v Kanadě a USA (konkrétně hlavně v Pensylvánii, Ohio a Indianě). Amišové se jim začalo říkat jakožto následovníkům Jakoba Ammanna. Amišové starého řádu (*Old Order Amish*) jsou známi především přísnými zákazy používání techniky (nesmějí používat auta a podobné dopravní prostředky, telefon, elektřinu), uniformními starosvětskými oděvy a dalšími zvláštnostmi. Odmítají militarismus a násilí a zastávají ideu, že žena je podřízena muži. Existuje i řada tzv. modernějších směrů hnutí, které restriktce vůči používání techniky do určité míry omezily; některé skupiny se spojily s mennonity. Většina z nich mluví německým dialektem, tzv. pensylvánskou němčinou.

Amišové žijí na venkově, živí se zemědělstvím či malým obchodováním a výrobou nábytku. Kolem 25 rodin tvoří církevní okrsek (průměrně to znamená asi 75 dospělých). Každý okrsek má svého biskupa, dva kazatele a jednoho diákona, a svou soukromou školu. Bohoslužby slouží každých čtrnáct dní v domech členů. Amišové

odmítají vládní pomoc, jakožto i pojištění; o své členy se společenství stará po celý život. Amišové platí federální, státní i místní daně s výjimkou starobního pojištění. Každý okrsek má vlastní samosprávu podle nepsaného tradičního Řádu (*Ordnung*) a inklinací místního biskupa. Jednou za rok má každý okrsek shromáždění všech členů, kde se diskutují problémy a možné změny. Ženy i muži mají hlas v rozhodování. Ježto neexistuje žádná centrální byrokracie, každý okrsek má poněkud rozdílné zvyky a pravidla. Noví kazatelé jsou vyvoleni prostřednictvím loterie z několika doporučených kandidátů. (Loterie je brána jako boží vůle.) Biskupa či kazatele také může členstvo exkomunikovat.

V roce 2010 žilo v USA asi 249 tisíc amišů, což představuje dvojnásobný počet oproti roku 1992, kdy jich bylo 125 tisíc. Pro srovnání, v roce 1920 jich bylo pouhých 5000. Průměrný přírůstek přívrženců hnutí v posledních letech činil 4 % ročně, což způsobuje kombinace velmi vysoké porodnosti (průměrně 6,8 dětí na rodinu) a nižší dětská úmrtnost oproti průměru americké společnosti.

Amišové jsou křesťanská sekta, jejíž členové odmítají používat elektřinu nebo moderní techniku, ale také násilí a militarismus. Nejezdí autem a cestují v koňských bryčkách. Chodí oblečení jako před dvěma sty lety, ženy nosí čepce a muži plnovous. Mluví německým dialektem. Žijí roztroušeni ve 22 státech USA a v kanadském Ontariu, odhadem jich je asi 230 tisíc.

Pod jednou střechou žijí až tři generace a v jejich domech rozhodně nenajdete žádnou okázalost. Stěny jejich příbytků bývají holé a zařízení tvoří jen pár kusů ručně vyrobeného nábytku. Mnoho času ženám zabere šití a ruční práce jako například výroba quiltů, tradičních prošivaných pokrývek. Muži se zase většinou věnují zemědělství a řemeslu. Najdou se však mezi nimi i podnikatelé. Ti navzdory negativnímu postoji k technice mohou používat auto s řidičem a mobilní telefon – ty jsou pochopitelně oficiálně majetkem řidiče. Nejliberálnější amišové začali dokonce využívat traktory nebo stroje poháněné solární energií. Ti radikální ale půdu stále obdělávají pouze za pomoci dobytka a motyky. Pro ty nejradikálnější jsou však nepřijatelné dokonce i hromosvody.

Svátek svatého Valentýna (zkráceně také **Valentýn**) slaví naše ostravská pobočka pravidelně každý rok a letos společně i s kolegy z Prahy. V anglosaských zemích je každoročně 14. února svátek lásky a náklonnosti mezi intimními partnery. Je to den, kdy se tradičně posílají dárky, květiny, cukrovinky a pohlednice s tematikou stylizovaného srdce, jako symbolu lásky. V poslední době se tento svátek šíří i v kontinentální Evropě, do určité míry z komerčních důvodů.

Svátek je pravděpodobně odvozen od svátku Lupercalia slaveném ve starověkém Římě. V předvečer tohoto dne byly do „urny lásky“ vloženy lístečky se jmény dívek.

Každý mladý muž potom tahal lísteček a dívka, jejíž jméno si vytáhl, se měla stát jeho „miláčkem“ v následujícím roce.

Legenda také říká, že tento den začal být známý jako Den svatého Valentýna až díky knězi Valentýnovi. Claudius II., vládce Říma, zakazoval svým vojákům, aby se ženili nebo jen zasubovali. Báł se, že by chtěli zůstat doma u svých rodin a nešli do boje. Valentýn vzdoroval vládci a tajně odával mladé páry. Byl zatčen a později popraven 14. února. Svátek Lupercalia splynul s oslavami mučednictví Svatého Valentýna a vznikl romantický svátek, který je slaven 14. února.

Dovolují si připomenout možnost placení členských příspěvků. Můžete osobně nebo přímo na náš účet, který má čís: 135 135 383/ 0300 Poštovní spořitelny, tj. kdekoliv na poště nebo z bankomatu. Současně připomínám i prosbu na zaslání vašich příspěvků do Občasníku.

Za pražskou pobočku Petr Jílek